

Arrest

nr. 243 129 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 mei 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MORETUS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 februari 2019 wordt de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, door de Nederlandse autoriteiten in het bezit gesteld van een visum type C, geldig voor 30 dagen van 7 april 2019 tot 22 mei 2019 en voor één binnenkomst.

Op 18 april 2019 komt de verzoeker de Schengenzone binnen.

Op 18 juni 2019 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn schoonzus S.S., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 13 december 2019 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 23 januari 2020 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn schoonzus S.S., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 14 mei 2020 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de huidige bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.01.2020 werd ingediend door:

Naam: S. (...) Voornaam: A. (...) Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...).1994 Geboorteplaats: M. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 23.01.2020 voor de tweede keer gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, met namen zijn schoonzus, S. S. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko ((...)) op naam van betrokkene, afgeleverd op 05.06.2017 met visumsticker en inreisstempel waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde via Nederland op 18.04.2019
- geldstortingen (verzend- en ontvangstbewijzen) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 27.12.2016, 20.01.2017, 28.03.2017, 25.05.2017, 20.06.2017, 23.06.2017, 29.10.2017, 25.11.2017, 14.12.2017, 08.01.2018, 26.01.2018, 09.03.2018, 23.03.2018, 01.05.2018, 25.05.2018, 11.06.2018, 27.10.2018, 31.10.2018, 27.12.2018, 08.03.2019, 12.03.2019, 28.03.2019 en 16.04.2019

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 18.06.2019 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 13.12.2019. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

Attestation de charge de famille (n° 01/2020 dd. 02.01.2020), waarin de lokale autoriteiten verklaren dat betrokkene ten laste was/is van de referentiepersoon. Er werden echter geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten ter staving van dit attest voorgelegd. Dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer, welke niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Twee administratieve attesten dd. 02.01.2020 waarin de lokale autoriteiten verklaren dat betrokkene en zijn broer, de man van de referentiepersoon, in Marokko op hetzelfde adres woonden. Echter, dat betrokkenen als broers ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden. Voor zover deze samenwoning dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon reeds sedert november 2015 in België woont, komende van Nederland en dat betrokkens broer sedert oktober 2016 in België woonachtig is. Betrokkene zelf heeft kennelijk slechts sedert 18.04.2019 Marokko verlaten en is slechts sedert 18.06.2019 op het adres van de referentiepersoon woonachtig.

« attestation de non-imposition a la TH-TSC n°1584/19 dd. 31.12.2019 » « Attestation de revenu global n° 1584/19 dd. 31.12.2019 » » vanwege de Marokkaanse autoriteiten waarin wordt verklaard dat betrokkene geen inkomsten onderschreef voor het belastingjaar 2019. Echter, niet alleen worden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook dienen niet alle inkomsten aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Betrokkene verliet bovendien Marokko reeds in april 2019. Louter deze attesten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode november - december 2019. Uit het geheel van deze stukken blijkt niet dat dit inkomen gebruikt werd ten behoeve van betrokkene. Hoedanook dateren deze stukken van na de aankomst van betrokkene in België, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Boeking van 2 vliegtuigtickets en betalingsbewijs van de referentiepersoon. Deze ene betaling is op zich te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Hier kan niet uit afgeleid worden dat betrokkene onvermogen was in Marokko of dat hij op deze betaling aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud. Abonnement De Lijn op naam van betrokkene en betalingsbewijs aan De Lijn door de referentiepersoon alsook stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene dd. 18.09.2019, 25.10.2019, 02.12.2019, 20.12.2019 en 07.01.2020. Deze betalingen hebben betrekking op de situatie in België. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, is te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Marokkaans attest van celibaat en goed gedrag en zeden; documenten met betrekking tot inburgering en nederlandse les in België en overlijdensakte van betrokkens vader. Deze documenten zeggen niets overeen mogelijke situatie van afhankelijkheid of onvermogenheid in hoofde van betrokkene

Deze documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging dd. 18.06.2019 (bijlage 20 dd. 13.12.2019).

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 17.11.2015 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 18.06.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert juni 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.
(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat de verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 47 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewezen op de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"1. Verzoeker diende een aanvraag tot gezinshereniging in als ander familielid van een EU-onderdaan op grond van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet: 'de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. '

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel, "(eigen onderlijning)

Er dient met andere woorden aangetoond te worden dat verzoeker ten laste is van zijn schoonzus.

Verzoeker legde een aantal documenten voor om aan te tonen dat hij effectief 'ten laste' was van zijn schoonzus in het land van herkomst. Verzoeker wenste hiermee aan te tonen dat hij reeds in Marokko op structurele wijze afhankelijk was van de steun van zijn schoonzus.

Desalniettemin weigerde verwerende partij de aanvraag, omdat verzoeker niet voldoende zou hebben aangetoond effectief onvermogen te zijn. Hierdoor zou niet afdoende blijken dat er reeds van in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoeker en de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft moeite met het 'attestation de revenu global 2019' van 31 december 2019 en het 'attestation de charge de famille' van 2 januari 2020 dat verzoeker voorlegde, en stelt hierover het volgende:

"Attestation de revenu global 2019 - Echter, niet alleen worden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten) ook dienen niet alle inkomsten aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). (...) Louter deze attesten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. "

"Attestation de charge de famille waarin de lokale overheden verklaren dat betrokkene ten laste was/is van de referentiepersoon. Er werden echter geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten ter staving van dit attest voorgelegd. Dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer, welke niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. "

Verwerende partij gaat echter omwille van verschillende reden te kort door de bocht.

2. In de eerste plaats kan men het 'attestation de charge de famille' van 2 januari 2020 en 'attestation de revenu global 2019' van 31 december 2019 niet zomaar aan de kant schuiven met als argument dat het louter een verklaring op eer betreft.

In de eerste plaats is het 'attestation de revenu global 2019' helemaal geen verklaring op eer. Nergens uit het voorgelegde document kan dit worden afgeleid. Dit attest werd afgeleverd door de lokale belastingautoriteit van Midar en geeft een overzicht van de inkomsten van verzoeker. Verder weigert verwerende partij het attest door te stellen dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden en het niet uit te sluiten valt dat verzoeker mogelijks toch inkomsten zou hebben. Dit is een loutere veronderstelling waarvoor geen enkel bewijs kan worden teruggevonden in de bestreden beslissing en het administratief dossier. Men mag aannemen dat een belastingdienst op de hoogte is van de inkomsten van personen. Deze inkomsten dienen immers als basis voor de berekening van de belastingen die verschuldigd zijn.

Het attest geeft duidelijk aan dat verzoeker géén inkomsten had in het jaar 2019.

Ten tweede, mag verwerende partij het 'attestation de charge de famille' dat bevestigt dat verzoeker ten laste was van zijn schoonzus niet zomaar negeren met als argument dat het een verklaring op eer betreft. Ook dit document werd bekrachtigd en afgeleverd door de lokale overheid.

Men kan het 'attestation du revenu global 2019' en 'attestation de charge de famille' dan ook niet zomaar alle bewijskracht ontzeggen.

De lokale autoriteiten hebben deze documenten ondertekend en bijgevolg de inhoud bekrachtigd.

Het klopt verder dat de attesten een 'gesolliciteerd karakter' hebben. Verzoeker heeft zich immers tot zijn autoriteiten gewend om een attest aan te vragen. Elk attest dat men bij een overheid aanvraagt (uittreksel uit het strafregister, samenstelling van gezin, ...) heeft een 'gesolliciteerd karakter'. In de logica van verwerende partij, zou dit de bewijswaarde van zulke attesten aantasten? Moet men van overheden verwachten dat deze spontaan allerhande attesten afleveren aan haar onderdanen, zonder dat deze onderdanen te kennen geven dat ze een bepaald attest nodig hebben, om toch maar zeker te voorkomen dat er sprake is van een 'gesolliciteerd karakter'? Het ontbreekt verwerende partij aan realiteitszin.

Relevant hierbij is ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van de Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor burgers van de Unie en hun familieleden¹, die het volgende stelt:

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt 2ekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten. Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was. In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid. Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. " (eigen onderlijning)

Volgens deze mededeling van de Europese Commissie, die een sterke interpretatieve waarde heeft, mag het bewijs van 'ten laste zijn' met elk passend middel bewezen worden. Dit wordt bevestigd door het Hof van Justitie, die stelt dat het 'ten laste zijn' een feitenkwestie is, en op alle mogelijke manieren kan bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Ook een ander bewijsmiddel dan een certificaat afgeleverd door de bevoegde autoriteit in het land van herkomst, moet aanvaard worden.

Hieruit volgt a fortiori dat ook het attest van verzoeker, waaruit blijkt dat hij in het jaar 2019 geen inkomsten had, als het attest dat bevestigt dat verzoeker ten laste was van zijn schoonzus, die bekrachtigd werden door de lokale autoriteiten niet zomaar aan de kant mogen geschoven worden als bewijselement.

3. Ten tweede vergeet verwerende partij om het dossier holistisch te bekijken, alle bewijsstukken én de lage levenskost in Marokko mee in overweging te nemen.

Verzoeker legde niet enkel een 'attestation du revenu global 2019' en 'attestation de charge de famille' voor, maar ook bewijzen van geldstortingen.

Verwerende partij meent dat de geldstortingen te beperkt en te onregelmatig zijn om beschouwd te worden als afdoende bewijs. Echter, het gaat hierbij niet zomaar om een aantal geldstortingen vanwege de referentiepersoon. Vanaf 2016 tot 2019 schreef verzoekers schoonzus op regelmatige basis geld over (zie administratief dossier). In totaal gaat het om een bedrag rond de 4500 euro. Deze

overschrijvingen stelden verzoeker in staat om in zijn levensonderhoud te voorzien, zeker gezien de lage levenskost in Marokko.

Verwerende partij houdt onvoldoende rekening met de lage levenskost in Marokko. Gemiddeld liggen de kosten van levensonderhoud in Marokko 53% lager dan in Frankrijk.² Men mag aannemen dat dit cijfer gelijkaardig is in vergelijking met België. In het noorden van Marokko waar verzoeker afkomstig is, is de levenskost nog lager.³ Bijgevolg is een totaal bedrag van ongeveer 4500 euro voor een jonge twintiger een aanzienlijke som geld waardoor de regelmatige geldstortingen wel voldoende aantonen dat verzoeker ten laste was van zijn schoonzus.

Deze substantiële, regelmatige overschrijvingen gedurende meerdere jaren naar verzoeker, tonen aan dat er een afhankelijkheidsrelatie was tussen verzoeker en zijn schoonzus.

Indien verwerende partij meent dat de overschrijving van dit substantieel bedrag met een totaal van 4500 euro te beperkt is om aan te tonen dat verzoeker ten laste was, diende verwerende partij dit te motiveren. Verwerende partij maakt er zich snel vanaf door te verwijzen naar de eerste weigeringsbeslissing. Bovendien beperkt verwerende partij zich in die beslissing met de simpele stelling dat de overschrijvingen 'te beperkt' zijn. Echter verwerende partij laat na om hier motieven over op te nemen. Verzoekende partij tast hierover in het duister. Verwerende partij maakt zich schuldig aan een schending van haar zorgvuldigheids- en motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval, zoals hierboven werd aan getoond. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Verwerende partij meende ten onrechte dat verzoeker niet ten laste is van de referentiepersoon, en weigerde op die basis de aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel werd door verwerende partij dan ook geschonden.

Verwerende partij diende rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval, en het evenredigheidsbeginsel te respecteren. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoeker niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.

Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

De bestreden beslissing schendt alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.1. De verzoeker voert de schending van artikel 8 van het EVRM aan, maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* is hieraan voldaan.

Zo verwijst de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden naar de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker de gezinshereniging aanvraagt met zijn Nederlandse schoonzus, doch dat hij niet aantoonst dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Deze feitelijke vaststelling wordt in de bestreden akte op uitgebreide wijze toegelicht. De gemachtigde somt alle documenten op die de verzoeker bij zijn aanvraag heeft neergelegd en geeft telkens concreet aan waarom deze documenten niet volstaan in het licht van de voorwaarden van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde concludeert aldus, op basis van een concreet onderzoek van het geheel van de voorliggende gegevens, dat niet afdoende blijkt dat de verzoeker *“reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.”*

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en motiveert dat het legaal verblijf van de verzoeker in België is verstreken. Daarnaast wordt rekening gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en wordt uiteengezet dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist, dat de verzoeker een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon en nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is verder *“geen sprake van minderjarige kinderen in België”*, noch van enige medische problematiek.

De verzoeker voert aan dat indien de overschrijving van een substantieel bedrag van 4500 euro in totaal te beperkt was om aan te tonen dat hij ten laste was, de verweerder dit diende te motiveren. De verzoeker werpt op dat de gemachtigde er zich snel vanaf maakte door te verwijzen naar de eerste weigeringsbeslissing. De verzoeker voert aan dat de verweerder zich beperkt tot de simpele stelling dat de overschrijvingen ‘te beperkt zijn’, maar nalaat om hieromtrent motieven op te nemen zodat de verzoeker hierover in het duister tast.

In de bestreden beslissing wordt ter zake als volgt gemotiveerd:

“- geldstortingen (verzend- en ontvangstbewijzen) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 27.12.2016, 20.01.2017, 28.03.2017, 25.05.2017, 20.06.2017, 23.06.2017, 29.10.2017, 25.11.2017, 14.12.2017, 08.01.2018, 26.01.2018, 09.03.2018, 23.03.2018, 01.05.2018, 25.05.2018, 11.06.2018, 27.10.2018, 31.10.2018, 27.12.2018, 08.03.2019, 12.03.2019, 28.03.2019 en 16.04.2019

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 18.06.2019 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 13.12.2019. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.”

In de mate dat de verzoeker meent dat de loutere verwijzing naar een eerdere weigeringsbeslissing (bijlage 20), zonder deze opnieuw te formuleren of te citeren, geen afdoende motivering uitmaakt, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat een schending van de formele motiveringsplicht niet *ipso facto* kan worden vastgesteld indien niet alle motieven in de bestreden beslissing zelf zijn opgenomen. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing

zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar een ander stuk waarvan de inhoud aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat zelf afdoende is gemotiveerd (RvS 3 juni 2014, nr. 227.617; RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636).

In de huidige bestreden beslissing verwijst de gemachtigde ten dele, voor wat betreft de reeds bij de vorige verblijfsaanvraag voorgelegde geldstortingen, naar de bijlage 20 van 13 december 2019. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 19 december 2019 in kennis werd gesteld van deze beslissing, zodat hij ontegensprekelijk kennis heeft genomen van de volgende motivering, als waarom de hoger genoemde stukken niet aanvaard worden:

"Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

(...)

- 'certificat de charge de famille' n°320 dd. 18.03.2019 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat de referentiepersoon en haar echtgenoot drie personen, waaronder betrokkene, ten laste nemen : echter, uit dit attest blijkt niet op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat oa. Betrokkene ten laste zou worden genomen door de referentiepersoon en haar echtgenoot. Het voorgelegde attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten; de inhoud van dit attest wordt niet afdoende gestaafd door de overige voorgelegde documenten.

- geldstortingen (verzend- en ontvangstbewijzen) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 27.12.2016, 20.01.2017, 28.03.2017, 25.05.2017, 20.06.2017, 23.06.2017, 29.10.2017, 25.11.2017, 14.12.2017, 08.01.2018, 26.01.2018, 09.03.2018, 23.03.2018, 01.05.2018, 25.05.2018, 11.06.2018, 27.10.2018, 31.10.2018, 27.12.2018, 08.03.2019, 12.03.2019, 28.03.2019 en 16.04.2019: echter, deze geldstortingen beslaan weliswaar een tijdspanne van meerdere jaren, doch in zijn geheel zijn ze te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien blijkt uit het geheel van de voorgelegde documenten niet dat – gezien niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene voor zijn komst naar België onvermogen was – betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze gestort / aangewend werden voor overige doeleinden."

De Raad stelt vast dat de verzoeker geen beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing heeft ingediend, zodat deze beslissing thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Niettemin blijkt uit het administratief dossier dat de verzoeker reeds sinds 19 december 2019 kennis heeft van de genomen beslissing. In zoverre de verzoeker thans aanvoert dat de in de beslissing van 13 december 2019 veruitwendigde motieven niet afdoende zijn, merkt de Raad op dat de gemachtigde in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt niet louter vaststelt dat de geldstortingen 'te beperkt' zijn, maar tevens motiveert dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat de verzoeker op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze gestort of aangewend werden voor overige doeleinden nu niet afdoende werd aangetoond dat de verzoeker voor zijn komst naar België onvermogen was. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de motieven uit deze vorige bijlage 20, die thans worden hernomen, niet afdoende zouden zijn.

Een schending van formele motiveringsplicht of van de 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 47, 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.4. Artikel 47 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Koning brengt de bepalingen van dit hoofdstuk in overeenstemming met de verordeningen die zijn vastgesteld ter uitvoering van de verdragen tot instelling van de Europese Gemeenschappen. Voor zover het gaat om aangelegenheden welke de Grondwet niet uitsluitend voor de wetgever reserveert, wijzigt de Koning diezelfde bepalingen om uitwerking te geven aan de richtlijnen vastgesteld ter uitvoering van diezelfde verdragen.”

De verzoeker licht niet toe hoe hij deze bepaling in de huidige zaak geschonden acht. Wellicht betreft het een materiële mislag en doelt de verzoeker op een schending van de artikelen 47/1 en/of 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet.

3.5. Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° (...).”

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De bepalingen van artikel 47/3, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen “dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen” of “dat zij deel uitmaken van zijn gezin”, zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Bijgevolg is het duidelijk dat met “zijn gezin” wordt bedoeld het gezin van “de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”. Uit artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “*ander familielid*” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoonst:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel:

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- *de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
 - *de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
 - *de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”*

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (…) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”*, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn, vormt artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet onbetwistbaar een omzetting van artikel 3, lid 2, onder a), van de Burgerschapsrichtlijn, dit is de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Kücükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn

inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, punt 21).

In het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever “een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft voorts de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nrs. 21-24).

En:

“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest.

Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 32-35).

Aldus moet onder meer rekening worden gehouden met de mate van afhankelijkheid die reeds in het land van herkomst bestond ten opzichte van de burger van de Unie bij wie de derdelander zich wenst te voegen. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, punt 38). Het begrip “ten laste” in artikel 3, lid 2, a), van de Burgerschapsrichtlijn kan op eenzelfde manier worden uitgelegd als het begrip “ten laste”, zoals in artikel 2, lid 2, c) en d), van de Burgerschapsrichtlijn (zie conclusie advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 95 en 98 en RvS 3 7 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Er kan dan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia t. Migrationsverket). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C- 423/12, Flora May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).

23. Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24. Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.”

Het is in die optiek dan ook wettig en gerechtvaardigd van de gemachtigde om de vereiste van het “ten laste zijn” van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoeker in het land van herkomst en aan het bedrag en de frequentie van de overgemaakte geldelijke middelen. Een financiële ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft immers niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de financiële middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, geldelijke giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de burger van de Unie moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de burger van de Unie om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud. Aangezien de situatie van afhankelijkheid duurzaam dient te zijn, moet het overmaken van de geldelijke middelen gedurende langere tijd en met een zekere regelmaat hebben plaats gevonden.

De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing het resultaat is van een aanvraag tot gezinshereniging en dat overeenkomstig artikel 47/3, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de

bewijslast op verzoekers schouders rust. In die zin komt het de verzoeker toe om zijn aanvraag te stofferen met alle bewijselementen die naar zijn mening de aanspraken die hij meent te kunnen maken ondersteunen. Zoals de verzoeker het zelf stelt, is hij vrij om de situatie van afhankelijkheid in het land van herkomst aan te tonen met elk passend middel (cf. artikel 47/3, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet). Het gegeven dat een bewijs van het ontbreken van inkomsten moeilijker - doch zeker niet onmogelijk - te verkrijgen is, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de bewijslast met betrekking tot het *“ten laste zijn”* door artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet op duidelijke wijze is opgelegd aan de aanvrager en dus aan de verzoeker. Zoals hoger gesteld, is het legitiem en redelijk om het *“ten laste zijn”* in het land van herkomst mede af te meten aan de behoefte of de onvermogenheid van de verzoeker in het land van herkomst, zodat de ruime beoordelingsmarge waarover de verweerder beschikt het toelaat om ook een bewijs van deze staat van behoefte of onvermogen te verwachten en dit in het kader van de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk en duurzaam was aangewezen op de (financiële) ondersteuning van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien.

De Raad herinnert er tevens aan dat *in casu* de zorgvuldigheidsverplichting, die rust op de bestuursoverheid, evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Van de gemachtigde kan dan ook niet worden verwacht dat deze, wanneer hij vaststelt dat onvoldoende bewijzen van het *“ten laste zijn”* voorgelegd werden, zou aangeven hoe de verzoeker wél zou kunnen aantonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon.

3.6. De verzoeker gaat in op de motieven die werden gehanteerd inzake de verschillende stukken die hij ter ondersteuning van zijn aanvraag heeft voorgelegd. De verzoeker voert aan dat men het *‘attestation de charge de famille’* van 2 januari 2020 en het *‘attestation de revenu global 2019’* niet zomaar aan de kant kan schuiven met als argument dat het loutere verklaringen op eer betreffen.

De verzoeker benadrukt dat het *‘attestation de charge de famille’* werd bekrachtigd en afgeleverd door de lokale overheid zodat aan dit document niet zomaar alle bewijskracht kan worden onzegd. De lokale autoriteiten hebben volgens hem dit document ondertekend en bijgevolg de inhoud ervan bekrachtigd.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Attestation de charge de famille (n° 01/2020 dd. 02.01.2020), waarin de lokale autoriteiten verklaren dat betrokkene ten laste was/is van de referentiepersoon. Er werden echter geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten ter staving van dit attest voorgelegd. Dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer, welke niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

De Raad benadrukt dat wat betreft het *“ten laste”* zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst, er geen specifieke wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoeker het bewijs van deze vereiste levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. *In casu* vermocht de verweerder aldus de bewijswaarde van het voorgelegde *“attestation de charge de famille”* van 2 januari 2020 te beoordelen. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat werd geoordeeld dat een stuk, afkomstig van de lokale Marokkaanse autoriteiten stellende dat de verzoeker (en zijn moeder) ten laste is (zijn) van zijn broer en schoonzus, op zich genomen niet voldoende bewijskrachtig is waar het niet vergezeld gaat van bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten. Dit geldt *in casu* des te meer waar dit stuk is opgesteld op een ogenblik dat lijkt te moeten worden aangenomen dat de verzoeker, net als de referentiepersoon, reeds enige tijd in Europa verbleef. Zoals wordt geduid in de bestreden weigeringsbeslissing, verblijft de referentiepersoon sinds 17 november 2015 ononderbroken in België, komende van Nederland. De broer van de verzoeker, die tevens de echtgenoot is van de referentiepersoon, is sedert oktober 2016 woonachtig in België. Verder leren de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker op 18 april 2019 de Schengenzone inreisde nadat hij in het bezit werd gesteld van een visum type C door de Nederlandse autoriteiten, geldig voor dertig dagen van 7 april 2019 tot 22 mei 2019 en voor één binnenkomst. Vervolgens diende de verzoeker op 18 juni 2019 zijn eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Dit versterkt het belang om een concreet zicht te hebben op de feitelijke gegevens die hebben geleid tot de vaststelling door de lokale Marokkaanse autoriteiten op 2 januari 2020 dat de verzoeker ten laste is van de referentiepersoon. De Raad benadrukt in dit verband ook dat de beoordeling van het ten laste zijn

een heel concrete en feitelijke beoordeling betreft waarin het cruciaal is dat er voldoende duidelijkheid bestaat omtrent de feitelijke zaken die de concrete zaak kenmerken. Het begrip “*ten laste*” heeft ook een heel specifieke betekenis in de Europeesrechtelijke context, waarvan niet blijkt dat deze op dezelfde wijze wordt begrepen door de Marokkaanse autoriteiten. De vaststelling blijft dan ook overeind dat het niet kennelijk onredelijk is om op basis van de vaststelling dat er geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten ter staving van het ‘*attestation de charge de famille*’ van 2 januari 2020 werden voorgelegd, dit attest beschouwd wordt als een verklaring op eer, welke niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

3.7. De verzoeker betoogt voorts dat het ‘*attestation de revenu global 2019*’ helemaal geen verklaring op eer betreft; dit kan volgens hem niet uit het voorgelegde document worden afgeleid. De verzoeker licht toe dat dit attest werd afgeleverd door de lokale belastingautoriteit van ‘Midar’ en het een overzicht geeft van zijn inkomsten. De verzoeker voert aan dat de gemachtigde uitgaat van een loutere veronderstelling waarvoor geen bewijs kan worden teruggevonden in de bestreden beslissing en in het administratief dossier waar deze aangeeft dat niet alle inkomsten aangegeven dienen te worden en het niet uit te sluiten valt dat de verzoeker mogelijks nog inkomsten zou hebben. De verzoeker geeft mee dat men mag aannemen dat een belastingdienst op de hoogte is van de inkomsten van de personen; deze inkomsten dienen immers als basis voor de berekening van de belastingen die verschuldigd zijn. De verzoeker benadrukt dat het attest duidelijk aangeeft dat hij in het jaar 2019 geen inkomsten had.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“« attestation de non-imposition a la TH-TSC n°1584/19 dd. 31.12.2019 » « Attestation de revenu global n° 1584/19 dd. 31.12.2019 » » vanwege de Marokkaanse autoriteiten waarin wordt verklaard dat betrokkene geen inkomsten onderschreef voor het belastingjaar 2019. Echter, niet alleen worden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook dienen niet alle inkomsten aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Betrokkene verliet bovendien Marokko reeds in april 2019. Louter deze attesten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.”

Vooreerst motiveert de gemachtigde niet alleen dat het “*Attestation de revenu global n° 1584/19 dd. 31.12.2019*” werd opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en niet alle inkomsten dienen te worden aangegeven, maar ook dat de verzoeker reeds in april 2019 Marokko verliet. De verzoeker betwist niet dat hij Marokko reeds in april 2019 verliet.

Daarnaast wordt op het voorgelegde “*Attestation de revenu global n° 1584/19 dd. 31.12.2019*” uitdrukkelijk het volgende aangekruist: “*L'intéressé ne souscrit pas de déclarations du revenu global auprès de la direction générale des impôts*” (vrije vertaling: de betrokkene heeft geen inkomsten aangegeven bij de algemene directie der belastingen) terwijl ook uitdrukkelijk het veld “*Le revenu net imposable de l'intéressé en matière d'impôt sur le revenu (IR) au titre de l'année 2019/2018 est de --- dirhams*” niet wordt aangevinkt. Hieruit blijkt voldoende dat het bedoelde attest wel degelijk is opgesteld op grond van de eigen verklaring van aangifte van de verzoeker en niet op grond van een eigen onderzoek van de belastingdienst naar de inkomsten van de verzoeker. De verzoeker toont in het licht van de uitdrukkelijke vermeldingen op het betrokken attest niet aan dat de verweerder dit attest ten onrechte als een verklaring op eer heeft beschouwd.

Door dit document te ondertekenen, heeft de betrokken belastingautoriteit inderdaad de inhoud ervan bekrachtigd, met name dat de verzoeker bepaalde verklaringen heeft gedaan omtrent zijn inkomsten. Uit niets blijkt dat de belastingautoriteit de waarachtigheid van deze verklaringen is nagegaan. Uit de genoemde vermelding blijkt net het tegendeel. De omstandigheid dat elk attest dat men bij een overheid aanvraagt een “*gesolliciteerd karakter*” heeft, doet geen afbreuk aan het gebrek aan bewijswaarde van het voorliggende “*attestation de non-imposition a la TH-TSC n°1584/19 dd. 31.12.2019*”, waarop duidelijk wordt vermeld dat het werd opgesteld op basis van een op 23 december 2019 afgelegde verklaring op eer. Het is niet zozeer het gegeven dat de verzoeker zelf aan het bestuur gevraagd heeft om een dergelijk attest af te leveren, dat dit attest een gesolliciteerd karakter geeft, maar wel de omstandigheid dat het bestuur dit attest op vraag van de verzoeker afgeeft op basis van diens loutere verklaringen.

De verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat *“deze attesten (worden) opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten)”* en dat *“(l)outer deze attesten (...) dan ook niet aanvaard (kunnen) worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.”*

3.8. Daarnaast werpt de verzoeker op dat het dossier *“holistisch”* bekeken moet worden en alle bewijsstukken en de lage levenskost in Marokko mee in overweging moet worden genomen. De verzoeker benadrukt dat hij ook bewijzen van geldstortingen heeft voorgelegd; zijn schoonzus schreef hem in een periode van 2016 tot 2019 een bedrag van 4500 euro over. De verzoeker geeft mee dat deze overschrijvingen hem in staat stelden om in zijn levensonderhoud te voorzien, zeker gezien de lage levenskost in Marokko, en werpt op dat de verweerder onvoldoende rekening houdt met de lage levenskost in Marokko, die 53% lager ligt dan in Frankrijk. Volgens de verzoeker mag aangenomen worden dat een gelijkaardig percentage ook van toepassing is ten aanzien van België. De verzoeker meent dat deze overschrijvingen gedurende meerdere jaren de afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van zijn schoonzus aantonen.

Uit de hoger reeds uitvoerig besproken arresten *Rahman*, *Jia* en *Reyes* blijkt dat het betrokken familielid in het land van herkomst en voorafgaand aan de komst naar het gastland daadwerkelijk en op duurzame wijze op de geldelijke of materiële steun vanwege de Unieburger moet zijn aangewezen om er te kunnen voorzien in de basisbehoeften. Uit de enkele omstandigheid dat de referentiepersoon over een lange periode een aantal sommen geld heeft overmaakt aan de verzoeker in Marokko, volgt derhalve niet zonder meer dat deze financiële giften voor de verzoeker ook daadwerkelijk noodzakelijk waren om in Marokko in zijn basisbehoeften te voorzien. De verzoeker diende ook aan te tonen in welke economische en sociale toestand hij zich in Marokko bevond en hij diende elementen voor te leggen die aantonen dat hij daadwerkelijk op de financiële steun van zijn Nederlandse schoonzus was aangewezen om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud.

De verzoeker betwist niet dat uit de voorgelegde vliegtuigtickets met betalingsbewijs door de referentiepersoon niet kan worden afgeleid dat hij in Marokko onvermogen was of dat hij op deze betaling aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud.

De verzoeker betwist niet dat de betaling van het abonnement van ‘De Lijn’ en de geldstortingen van de referentiepersoon aan hem van 18 september 2019, 25 oktober 2019, 2 december 2019, 20 december 2019 en 7 januari 2020 betrekking hebben op de situatie in België.

Voor de geldstortingen van de referentiepersoon aan de verzoeker van *“27.12.2016, 20.01.2017, 28.03.2017, 25.05.2017, 20.06.2017, 23.06.2017, 29.10.2017, 25.11.2017, 14.12.2017, 08.01.2018, 26.01.2018, 09.03.2018, 23.03.2018, 01.05.2018, 25.05.2018, 11.06.2018, 27.10.2018, 31.10.2018, 27.12.2018, 08.03.2019, 12.03.2019, 28.03.2019 en 16.04.2019”* wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de motieven uit de bijlage 20 van 13 december 2019.

In de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde minister van 13 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om grondgebied te verlaten wordt over deze geldstortingen onder meer uiteengezet dat *“(u)it het geheel van de voorgelegde documenten (blijkt) niet dat – gezien niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene voor zijn komst naar België onvermogen was – betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze gestort / aangewend werden voor overige doeleinden”*. Uit wat hoger werd uiteengezet blijkt niet dat de verzoeker erin geslaagd is om deze determinerende vaststelling aan het wankelen te brengen.

In dergelijke omstandigheden is het alleszins niet vereist dat de gemachtigde concreet zou moeten onderzoeken wat de levensstandaard is in Marokko.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde de voorgelegde verblijfsaanvraag op basis van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet niet correct heeft beoordeeld of dat hij het in de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van deze wet voorziene begrip *“ten laste”* niet correct zou hebben geïnterpreteerd. Er werd niet aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen, of dat met bepaalde elementen in het dossier ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, of van artikel 47/3, §2 van deze wet is niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE